

Po zapoznaniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie ona niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 13 marca 2000 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

L.S.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

1124

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 12 października 2000 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Międzynarodowej konwencji przeciwko braniu zakładników, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 18 grudnia 1979 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 17 ustęp 2 Konwencji przeciwko braniu zakładników, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 18 grudnia 1979 r., została ona ratyfikowana dnia 13 marca 2000 r. Dokument ratyfikacyjny wymienionej konwencji złożony został Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych jako depozytariuszowi, dnia 25 maja 2000 r.

Zgodnie z artykułem 18 ustęp 2 konwencja weszła w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 24 czerwca 2000 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z artykułem 18 ustęp 1 konwencji weszła ona w życie dnia 3 czerwca 1983 r.

2. Następujące państwa złożyły dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do wyżej wymienionej konwencji w podanych niżej datach:

Algieria	18 grudnia 1996 r.
Antigua i Barbuda	6 sierpnia 1986 r.
Arabia Saudyjska	8 stycznia 1991 r.
Argentyna	18 września 1991 r.
Australia	21 maja 1990 r.
Austria	22 sierpnia 1986 r.
Azerbejdżan	29 lutego 2000 r.
Barbados	9 marca 1981 r.
Białoruś	1 lipca 1987 r.
Belgia	16 kwietnia 1999 r.
Bhutan	31 sierpnia 1981 r.
Bośnia i Hercegowina	1 września 1993 r.
Brazylia	8 marca 2000 r.
Brunei Darussalam	18 października 1988 r.
Bulgaria	10 marca 1988 r.

Chile	12 listopada 1981 r.
Chiny ¹⁾	26 stycznia 1993 r.
Cypr	13 września 1991 r.
Dania	11 sierpnia 1987 r.
Dominikana	9 września 1986 r.
Ekwador	2 maja 1988 r.

¹⁾ W dniach 6 i 10 czerwca 1997 r., odpowiednio, Rząd Chin oraz Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej powiadomił Sekretarza Generalnego, co następuje:

Zgodnie z Oświadczeniem Rządu Chińskiej Republiki Ludowej i Rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie Hong Kongu, podpisanym 19 grudnia 1984 r., Chińska Republika Ludowa obejmie zwierzchnictwo nad Hong Kongiem ze skutkiem od 1 lipca 1997 r. Hong Kong stanie się, od tej daty, Specjalnym Regionem Administracyjnym Chińskiej Republiki Ludowej, posiadającym wysoki stopień autonomii, z wyłączeniem kwestii dotyczących polityki zagranicznej i obronnej, za które odpowiedzialny jest Centralny Rząd Ludowy Chińskiej Republiki Ludowej.

Rząd Chińskiej Republiki Ludowej przejmie odpowiedzialność za międzynarodowe zobowiązania i prawa wynikające ze stosowania konwencji w stosunku do Specjalnego Regionu Administracyjnego Hong Kongu.

W następstwie powyższego, dnia 10 czerwca 1997 r. Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej notyfikował Sekretarzowi Generalnemu, co następuje:

Zgodnie ze Wspólnym Oświadczeniem Rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i Rządu Chińskiej Republiki Ludowej w sprawie Hong Kongu, podpisanym 19 grudnia 1984 r., Hong Kong zostanie przekazany przez Rząd Zjednoczonego Królestwa Chińskiej Republice Ludowej ze skutkiem od 1 lipca 1997 r. Rząd Zjednoczonego Królestwa będzie nadal ponosił odpowiedzialność międzynarodową za Hong Kong do tej daty. Dlatego też, od tej daty Rząd Zjednoczonego Królestwa przestanie być odpowiedzialnym za międzynarodowe zobowiązania i prawa wynikające ze stosowania (niniejszej konwencji) w stosunku do Hong Kongu.

Dodatkowo, notyfikacja złożona przez Chiny zawierała następujące oświadczenie:

Rząd Chińskiej Republiki Ludowej oświadcza również, że zastrzeżenie do artykułu 16 ustęp 1 (niniejszej konwencji) będzie dotyczyło również Specjalnego Regionu Administracyjnego Hong Kongu.

Egipt	2 października 1981 r.	Saint Kitts i Nevis	17 stycznia 1991 r.
Federacja Rosyjska	11 czerwca 1987 r.	Salwador	12 lutego 1981 r.
Filipiny	14 października 1980 r.	Senegal	10 marca 1987 r.
Finlandia	14 kwietnia 1983 r.	Słowacja	28 maja 1993 r.
Ghana	10 listopada 1987 r.	Słowenia	6 lipca 1992 r.
Grecja	18 czerwca 1987 r.	Stany Zjednoczone	
Grenada	10 grudnia 1990 r.	Ameryki Północnej	7 grudnia 1984 r.
Gwatemala	11 marca 1983 r.	Sudan	19 czerwca 1990 r.
Haiti	17 maja 1989 r.	Surinam	5 listopada 1981 r.
Hiszpania	26 marca 1984 r.	Szwecja	15 stycznia 1981 r.
Niderlandy ²⁾	6 grudnia 1988 r.	Szwajcaria	5 marca 1985 r.
Honduras	1 czerwca 1981 r.	Trinidad i Tobago	1 kwietnia 1981 r.
Indie	7 września 1994 r.	Togo	25 lipca 1986 r.
Islandia	6 lipca 1981 r.	Tunezja	18 czerwca 1997 r.
Japonia	8 czerwca 1987 r.	Turcja	15 sierpnia 1989 r.
Jordania	19 lutego 1986 r.	Turkmenistan	25 czerwca 1999 r.
Jugosławia	19 kwietnia 1985 r.	Ukraina	19 czerwca 1987 r.
Kamerun	9 marca 1988 r.	Uzbekistan	19 stycznia 1998 r.
Kanada	4 grudnia 1985 r.	Wenezuela	13 grudnia 1988 r.
Kazachstan	21 lutego 1996 r.	Węgry	2 września 1987 r.
Kenia	8 grudnia 1981 r.	Włochy	20 marca 1986 r.
Kuwejt	6 lutego 1989 r.	Wybrzeże Kości Słoniowej	22 sierpnia 1989 r.
Liban	4 grudnia 1997 r.	Wyspy Bahama	4 czerwca 1981 r.
Lesotho	5 listopada 1980 r.	Zjednoczone Królestwo	
Liechtenstein	28 listopada 1994 r.	Wielkiej Brytanii	
Luksemburg	29 kwietnia 1991 r.	i Irlandii Północnej ⁵⁾	22 grudnia 1982 r.
Była Jugosłowiańska			
Republika Macedonii	12 marca 1998 r.		
Malawi	17 marca 1986 r.		
Mali	8 lutego 1990 r.		
Mauretania	13 marca 1998 r.		
Mauritius	17 października 1980 r.		
Meksyk	28 kwietnia 1987 r.		
Mongolia	9 czerwca 1992 r.		
Nepal	9 marca 1990 r.		
Niemcy	15 grudnia 1980 r.		
Norwegia	2 lipca 1981 r.		
Nowa Zelandia ³⁾	12 listopada 1985 r.		
Oman	22 lipca 1988 r.		
Panama	19 sierpnia 1982 r.		
Portugalia ⁴⁾	6 lipca 1984 r.		
Republika Czeska	22 lutego 1993 r.		
Republika Korei	4 maja 1983 r.		
Rumunia	17 maja 1990 r.		

²⁾ Dla Królestwa w Europie, Antyli Niderlandzkich i Aruby.

³⁾ Dla Nowej Zelandii (z wyjątkiem Tokelau), Wysp Cooka oraz Niue.

⁴⁾ 28 czerwca 1999 r. Rząd Portugalii poinformował Sekretarza Generalnego, że konwencja będzie także stosowana do Makao.

W konsekwencji, Sekretarz Generalny otrzymał następujące informacje, w podanych niżej datach:

Portugalia (27 października 1999 r.):

Zgodnie ze Wspólnym Oświadczeniem Rządu Republiki Portugalskiej i Rządu Chińskiej Republiki Ludowej w sprawie Makao, podpisanym 13 kwietnia 1987 r., Republika Portugalska będzie ponosiła odpowiedzialność międzynarodową za Makao do dnia 19 grudnia 1999 r., a od tej daty Chińska Republika Ludowa obejmie zwierzchnictwo nad Makao ze skutkiem od dnia 20 grudnia 1999 r. Od 20 grudnia 1999 r. Republika Portugalska przestanie być odpowiedzialna za międzynarodowe zobowiązania i prawa wynikające ze stosowania konwencji do Makao.

Chiny (3 grudnia 1999 r.):

Zgodnie ze Wspólnym Oświadczeniem Rządu Chińskiej Republiki Ludowej i Rządu Republiki Portugalskiej w sprawie Makao (dalej jako Wspólne Oświadczenie) Rząd Chińskiej Republiki Ludowej obejmie zwierzchnictwo nad Makao ze skutkiem od dnia 20 grudnia 1999 r. Makao stanie się od tego dnia Specjalnym Regionem

3. Podczas składania dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia złożone zostały następujące oświadczenia, zastrzeżenia i sprzeciwy:

ALGIERIA

Zastrzeżenie:

Rząd Demokratycznej Republiki Algierii nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 16 ustęp 1 (niniejszej konwencji).

Te postanowienia nie są zgodne ze stanowiskiem Rządu Demokratycznej Republiki Algierii, iż przekazanie sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości wymaga uprzedniej zgody wszystkich stron zainteresowanych w danej sprawie.

Administracyjnym Chińskiej Republiki Ludowej, posiadającym wysoki stopień autonomii, z wyłączeniem kwestii dotyczących polityki zagranicznej i obronnej, za które odpowiedzialny jest Centralny Rząd Ludowy Chińskiej Republiki Ludowej.

Zgodnie z powyższymi postanowieniami Rząd Chińskiej Republiki Ludowej informuje Sekretarza Generalnego, co następuje:

Międzynarodowa konwencja przeciwko braniu zakładników, sporządzona w Nowym Jorku dnia 18 grudnia 1979 r. (zwana dalej „konwencją”), do której Rząd Chińskiej Republiki Ludowej złożył instrument przystąpienia 26 stycznia 1993 r., będzie stosowana do Specjalnego Regionu Administracyjnego Makao ze skutkiem od 20 grudnia 1999 r. Rząd Chińskiej Republiki Ludowej pragnie także złożyć następujące oświadczenie:

Zastrzeżenie złożone przez Rząd Chińskiej Republiki Ludowej do ustępu 1 artykułu 16 konwencji będzie też stosowane do Specjalnego Regionu Administracyjnego Makao.

Rząd Chińskiej Republiki Ludowej przejmie odpowiedzialność za zobowiązania międzynarodowe i realizację praw wynikających ze stosowania konwencji w stosunku do Specjalnego Regionu Administracyjnego Makao.

⁵⁾ W stosunku do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz terytoriów podlegających terytorialnej zwierzchności Zjednoczonego Królestwa. (Patrz również przypis 1).

ARABIA SAUDYJSKA

Zastrzeżenie:

1. Królestwo Arabii Saudyjskiej nie uważa się za związane postanowieniami ustępu 1 artykułu 16 konwencji dotyczącego arbitrażu.

Oświadczenie:

2. Przystąpienie Królestwa Arabii Saudyjskiej do niniejszej konwencji nie stanowi uznania Izraela oraz nie stanowi podstawy do zawierania jakichkolwiek transakcji lub do nawiązania jakichkolwiek związków w oparciu o niniejszą konwencję.

BIAŁORUŚ

Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka nie uważa się za związaną przez postanowienia artykułu 16 ustęp 1 Międzynarodowej konwencji przeciwko braniu zakładników i oświadcza, że w przypadku przekazania do arbitrażu lub do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości któregośkolwiek sporu między stronami konwencji dotyczącego interpretacji czy stosowania konwencji musi być w każdej indywidualnej sprawie uzyskana zgoda wszystkich stron sporu.

Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka potępia terroryzm międzynarodowy, który odbiera życie niewinnym ludziom, stanowi zagrożenie dla ich wolności i osobistej nietykalności oraz destabilizuje sytuację międzynarodową, niezależnie od motywów wykorzystywanych do usprawiedliwienia akcji terrorystycznych. Zgodnie z tym Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka uważa, że artykuł 9 ustęp 1 konwencji powinien być stosowany w sposób zgodny z wyszczególnionymi celami konwencji, do których należy rozwój współpracy międzynarodowej przy podejmowaniu niezbędnych kroków w celu prewencji, ścigania i karania wszystkich aktów brania zakładników — jako przejawów terroryzmu międzynarodowego, poprzez, między innymi, ekstradycję domniemyanych sprawców tych przestępstw.

BRAZYLIA

Zastrzeżenie przewidziane przez artykuł 16 ustęp 2.

BUŁGARIA

Oświadczenie dotyczące artykułu 9 ustęp 1:

Bułgarska Republika Ludowa potępia wszystkie akty międzynarodowego terroryzmu, którego ofiarami są nie tylko funkcjonariusze rządowi i publiczni, lecz również wiele osób niewinnych, włącznie z matkami, dziećmi i osobami starszymi, co wywiera coraz bardziej destabilizujący wpływ na stosunki międzynarodowe, komplikując znacznie polityczne rozwiązanie sytuacji kryzysowych, niezależnie od powodów podawanych dla uzasadnienia akcji terrorystycznych. Bułgarska Republika Ludowa uważa, że artykuł 9 ustęp 1 konwencji powinien być stosowany w sposób zgodny z podanymi celami konwencji, do których należy rozwój współpracy międzynarodowej przy podejmowaniu skutecznych kroków w celu prewencji, ścigania i karania wszystkich aktów brania zakładników jako przejawów terroryzmu międzynarodowego, włącznie z ekstradycją domniemyanych sprawców tych przestępstw.

CHILE

Rząd Republiki (Chile), przyjmując konwencję, stwierdza, że zgoda zostaje udzielona pod warunkiem, że niniejsza konwencja zabrania brania zakładników w każdych okolicznościach, nawet tych, o których mowa w artykule 12.

CHINY

Zastrzeżenie:

Chińska Republika Ludowa składa zastrzeżenie do artykułu 16 ustęp 1 i nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 16 ustęp 1 niniejszej konwencji.

DOMINIKANA

Niniejsza konwencja zabrania brania zakładników w każdych okolicznościach, nawet w tych, o których mowa w artykule 12.

FEDERACJA ROSYJSKA

Oświadczenie i zastrzeżenie takiej samej treści, *mutatis mutandis*, jak te złożone przez Białoruś.

INDIE

Zastrzeżenie:

Rząd Republiki Indii oświadcza, że nie uważa się za związaną przez postanowienia ustępu 1 artykułu 16, który ustanawia obligatoryjny arbitraż lub rozstrzygnięcie przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości sporów między dwoma lub więcej Państwami-Stronami na wniosek jednego z nich, w przypadku sporu co do interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji.

JORDANIA

Rząd Jordańskiego Królestwa Haszymidzkiego oświadcza, że przystąpienie do Międzynarodowej Konwencji przeciwko braniu zakładników nie może być interpretowane jako stanowiące uznanie czy nawiązanie stosunków traktatowych z „państwem Izrael”.

JUGOSŁAWIA

Oświadczenie:

Rząd Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Jugosławii stwierdza niniejszym, że postanowienia artykułu 9 konwencji powinny być interpretowane i stosowane w praktyce w sposób, który nie podważa celów konwencji, tzn. podjęcia skutecznych środków dla zapobiegania wszystkim aktom brania zakładników jako przejawów międzynarodowego terroryzmu, jak również ścigania, karania oraz ekstradycji osób podejrzanych o popełnienie takiego przestępstwa kryminalnego.

KENIA

Rząd Republiki Kenii nie uważa się za związaną postanowieniami ustępu 1 artykułu 16 konwencji.

KUWEJT

Oświadczenie:

Uznaje się, że przystąpienie do niniejszej konwencji nie oznacza w żaden sposób uznania Izraela przez Rząd Państwa Kuwejt.

Co więcej, między Państwem Kuwejt a Izraelem nie powstają żadne stosunki traktatowe.

LIBAN

Oświadczenie:

1. Przystąpienie Republiki Libanu do konwencji nie stanowi uznania Izraela, jak również stosowanie konwencji nie powinno powodować nawiązania lub utrzymywania stosunków czy współpracy jakiegokolwiek rodzaju.

2. Postanowienia konwencji, a w szczególności postanowienia artykułu 13 nie wywierają wpływu na stanowisko Republiki Libanu co do popierania praw państw i ludzi do przeciwstawiania się obcej okupacji ich terytoriów.

LIECHTENSTEIN

Oświadczenie:

Księstwo Liechtenstein rozumie artykuł 4 konwencji w tym sensie, że Księstwo Liechtenstein podejmuje się wypełnić zobowiązania zawarte w nim na warunkach zawartych w ustawodawstwie krajowym.

MALAWI

Chociaż Rząd Republiki Malawi przyjmuje zasady artykułu 16, niemniej jednak to przyjęcie powinno być odczytywane łącznie z oświadczeniem (złożonym przez Prezydenta oraz Ministra Spraw Zagranicznych Malawi) z dnia 12 grudnia 1966 r. o uznaniu za obligatoryjną jurysdykcję Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości na podstawie artykułu 36 ustęp 2 Statutu Trybunału.

MEKSYK

Odnosnie do artykułu 16 Stany Zjednoczone Meksyku uznają za obowiązujące zakres i ograniczenia ustanowione przez Rząd Meksyku w dniu 7 listopada 1945 r., podczas ratyfikacji Karty Narodów Zjednoczonych oraz Statutu Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

6 sierpnia 1987 r. Rząd Meksyku w następstwie powyższego wyjaśnia, iż oświadczenie powinno być interpretowane na tyle, na ile to dotyczy artykułu 16, w taki sposób, że Stany Zjednoczone Meksyku przystępują do konwencji w zakresie ograniczeń przedłożonych przez Rząd Meksyku podczas uznawania, w dniu 23 października 1947 r., obowiązkowej jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z artykułem 36 ustęp 2 Statutu tego Trybunału.

NIDERLANDY

Zastrzeżenie:

W przypadku gdy władze sądowicze Holandii, Antyli Holenderskich czy Aruby nie mogą sprawować jurysdykcji zgodnie z zasadami wskazanymi w ustępie 1 artykułu 5, Królestwo akceptuje wspomniane powyżej zobowiązanie (przedłożone w artykule 8) pod warunkiem, że otrzyma i odrzuci wnioski o ekstradycję od innego Państwa-Strony niniejszej konwencji.

Oświadczenie:

W rozumieniu Rządu Królestwa Holandii artykuł 15 konwencji, a w szczególności drugie zdanie tego arty-

kułu, w żaden sposób nie wpływa na stosowanie artykułu 33 konwencji z dnia 28 lipca 1951 dotyczącej statusu uchodźców.

SALWADOR

Zastrzeżenie w stosunku do stosowania postanowień artykułu 16 ustęp 1 konwencji.

SZWAJCARIA

Oświadczenie:

Szwajcarska Rada Federalna interpretuje artykuł 4 niniejszej konwencji w taki sposób, że Szwajcaria podejmuje się wypełniania zobowiązań zawartych w niej na warunkach określonych w ustawodawstwie krajowym.

TUNEZJA

Zastrzeżenie:

(Rząd Republiki Tunezji) oświadcza, że nie uważa się za związany postanowieniami ustępu 1 artykułu 16 oraz stwierdza, iż spory dotyczące interpretacji albo stosowania konwencji mogą zostać przekazane do arbitrażu lub do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, pod warunkiem uprzedniej zgody wszystkich zainteresowanych stron.

TURCJA

Zastrzeżenie:

Przystępując do konwencji, Rząd Republiki Turcji, na podstawie artykułu 16 ustęp 2 konwencji oświadcza, że nie uważa się za związany postanowieniami ustępu 1 wymienionego artykułu.

UKRAINA

Oświadczenie tej samej treści, *mutatis mutandis*, jak to złożone przez Białoruś.

WENEZUELA

Oświadczenie:

Republika Wenezueli oświadcza, że nie jest związana postanowieniami artykułu 16 ustępu 1 niniejszej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *W. Bartoszewski*

1125

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 grudnia 2000 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Na podstawie art. 2 § 2 oraz art. 11 i 21 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161, z 1992 r. Nr 20, poz. 78, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, z 1995 r. Nr 85, poz. 426, z 1996 r. Nr 43, poz. 189 i Nr 146, poz. 680, z 1997 r. Nr 137, poz. 926 i Nr 141, poz. 943 i 944 oraz z 1998 r. Nr 162, poz. 1126) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1996 r. w sprawie wykonania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1997 r. Nr 1, poz. 1 i Nr 107, poz. 693) w § 2 w ust. 1 dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:

„6) środki Funduszu Pracy zgromadzone na wyodrębnionych rachunkach bankowych samorządów powiatowych, przeznaczone na finansowanie zadań wymienionych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 1997 r. Nr 25, poz. 128, Nr 28, poz. 153, Nr 41, poz. 255, Nr 63, poz. 403, Nr 93, poz. 569, Nr 107, poz. 692, Nr 121, poz. 770 i Nr 123, poz. 776, z 1998 r. Nr 66, poz. 431, Nr 106, poz. 668, Nr 108, poz. 684, Nr 137, poz. 887 i Nr 162, poz. 1112, 1118 i 1126, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 31, poz. 384, Nr 48, poz. 550, Nr 70, poz. 820 i Nr 106, poz. 1118),